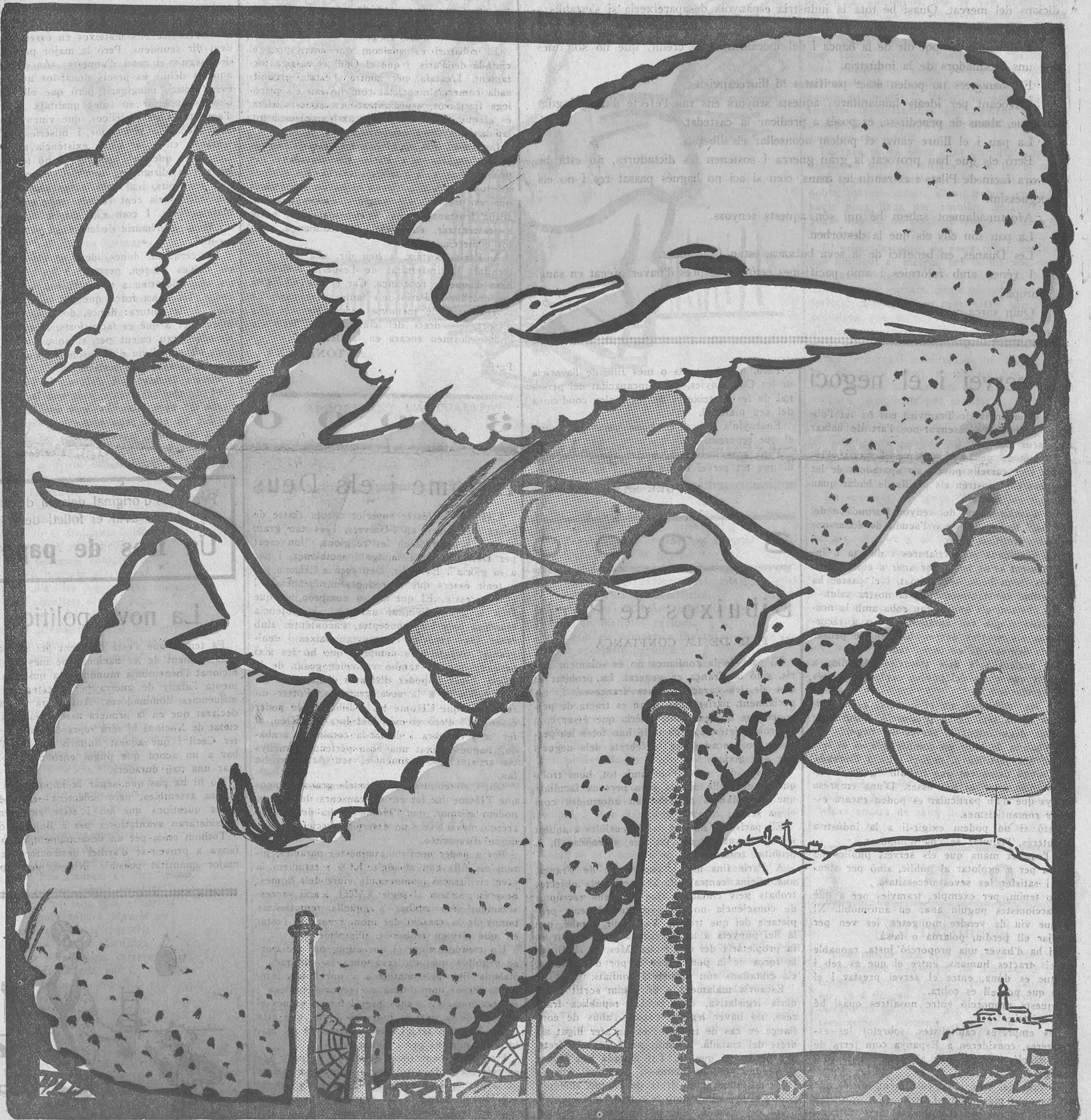

PREU 10 cèntims

La Campana de Gracia

L'ENIGMA
—Per què hi ha poques "hasseres" en
—Per què hi ha poques "hasseres" en
—Per què hi ha poques "hasseres" en

—Per què hi ha poques "hasseres" en
—Per què hi ha poques "hasseres" en
—Per què hi ha poques "hasseres" en

—Per què hi ha poques "hasseres" en
—Per què hi ha poques "hasseres" en
—Per què hi ha poques "hasseres" en

—Per què hi ha poques "hasseres" en
—Per què hi ha poques "hasseres" en
—Per què hi ha poques "hasseres" en

El manifest dels financers

Els financers d'Europa i d'Amèrica en un manifest que han publicat tots els periòdics, demanen el lliure canvi, el desarmament, la pau, l'entente cordiale entre tots els pobles.

S'han tornat sentimentals els financers? O són llàgrimes de cocodril les que ara vessen?

No es veu gaire clara, en el document que comentem, la intenció dels financers i dels grans industrials.

Al primer cop d'ull salta a la vista que els ideals de solidaritat i fraternitat no s'han fet pels financers.

La indústria i el comerç actualment són una guerra. I a la guerra com a la guerra.

El que no es presenta a la batalla, armat fins a les dents, per força ha d'ésser en ella derrotat.

La indústria i la banca són nacionalistes. La indústria no fabrica per a produir, sinó per a guanyar. No té gaire en compte les necessitats del com un, sinó les condicions del mercat. Quasi bé tota la indústria espanyola desapareixeria si s'establís a la nostra terra el lliure canvi.

I el mateix es pot dir de la banca i del mecanisme del crèdit, que no són més que uns auxiliadors de la indústria.

Els banquers no poden ésser pacifistes ni lliurecanvistes.

Advocant per ideals humanitaris, aquests senyors ens fan l'efecte d'una Magdalena que, abans de penedir-se, es posés a predicar la castedat.

La pau i el lliure canvi el podem aconsellar als liberals.

Però els que han provocat la gran guerra i sostenen les dictadures, no està bé que ara facin de Pilats i es rentin les mans, com si ací no hagués passat res i no els coneguésim.

Afortunadament sabem bé qui són aquests senyors.

La pau són ells els que la destorben.

Les Duanes, en benefici de la seva butxaca, estan funcionant.

I vénen amb falòrnies i amb pacifismes retòrics després d'haver ofegat en sang a Europa?

Quin sarcasme!

El servei i el negoci

La Companyia de Tramvies ens ha fet l'obsequi i l'honor d'ensenyar-nos l'art de baixar dels seus cotxes.

El mètode pedagògic adoptat ha estat l'intuitiu. Uns cartells posats als aparadors de les botigues ens mostren els perills de badar quan viatgem en tramvia.

Es d'agrair el zel del senyor Foronda o del que hagi tingut la idea o l'acudit de donar-nos aquesta profitosa lliçó.

Els ciutadans som criatures i directa o indirectament se'ns ha de fer anar a col·legi tota la vida. Som hens, som ramat, i el pastor ha de vetllar constantment per la nostra salut.

No obstant, els que es fan roba amb la nostra llana i que tan amatents estan a recordar-nos els nostres deures, haurien de pensar que de deures ells en tenen també.

No parlem sols dels tramvies. Alludim a tots els que viuen del públic, explotant-lo més que servint-lo.

En les indústries, en el comerç, en les diverses modalitats de la producció s'hauria de separar degudament el servei del negoci.

I s'hauria de tenir en compte que és el servei el que justifica el negoci i no a l'inrevés.

A ningú demanem que treballi "gratis". Això ni deu ésser ni pot ésser. D'una empresa menys que d'un particular es poden encara esperar romanticismes.

Però si no podem exigir-li a la indústria desinterès, l'equitat se l'ha d'imposar.

I l'equitat mana que els serveis públics no siguin per a explotar al públic, sinó per atendre i satisfereix les seves necessitats.

No tenim, per exemple, tramvies per a que els accionistes puguin anar en automòbil. Ni el que viu de vendre mongetes, les ven per menjar ell perdiu, polarda o faisà.

Hi ha d'haver una proporció justa, raonable en els tractes humans, entre el que es reb i el que es dona, entre el servei prestat i el preu que per ell es cobra.

Aquesta proporció entre nosaltres quasi bé mai existeix.

Les empreses capitalistes, sobretot les estrangeres, consideren a Espanya com terra de colonització, i ens tracten als seus clients com a negres.

El ram del transport, cabalment, és el que ací ha patit més d'aquest mal.

No ha fet res per la comoditat dels viatgers, per la seva seguretat.

Els tramvies no són una excepció de la regla.

Hi ha, en veritat, accidents deguts a la impressió, a la deixadesa i a la niciesa del públic.

Però, n'hi ha tants o més fills de l'avarícia de les Companyies, de la incapacitat del personal de les mateixes i de les males condicions del seu material.

Ensenyin's doncs, en bona hora qui vulgui el que ignorem.

Però, aprenGUI també qui ensenya, i no oblidí que tot servei és un canvi i no un tribut.

ANGEL SAMBLANCAT.

Dibuixos de París

EL PAIS DE LA CONFIANÇA

El país de la confiança no és solament París, sinó la França en general. La probitat és una de les característiques franceses, i, especialment, parisenques, quan es tracta de persones que no tenen altra dèria que ésser com es troben fetes. I a París hi han totes les persones no atacades per la febre dels negocis que són així.

De vegades, però, com amb tot, hom troba que es desvetllen en la seva persona facultats que fins llavors estaven tan adormides com el pa sec.

Els parisencs no són pas insensibles a aquest sobtat desvetllament. Ara que, al capdavant, la probitat triomfa.

A París fins hi ha, com arreu de França, una oficina central per a recollir els objectes trobats pels ciutadans que els seus escrúpols de consciència no els permeten devenir propietaris del que troben. Val a dir, també, que la llei punyeix a la indecorosa persona que es fa propietària del que troba. Mes, ja sigui per la força de la por, o per la por de la força, els ciutadans són pròbids i confiats.

Escauria malament a un règim sortit d'una dèria legislativa, com la III república francesa, no haver legislat contra l'abús de confiança en cas de troballa: és un afer lligat als drets del ciutadà. L'home, amb tots els drets, pot perdre el que té. Tot ciutadà pot trobar el perdut per un home—o per una dona—. Però cal honorar el dret de l'home, que pot perdre el que sigui, amb la correspondència dels drets del ciutadà, que pot trobar-ho, equiparant la integritat de l'un per l'altre, baix l'amenaça d'una compensació penal en cas de temptadora defecció.

L'esperit dels drets de l'home i del ciutadà han creat la provèrbica confiança de la França. Mes, cal curar de no arribar pas a la con-

clusió fatal: la rígida legislació, fa el bon ciutadà.

El bon ciutadà es fa ell mateix, o no es fa. Quan a París una holandesa perd una maleta plena de bitllets, es retroba (la maleta, no l'holandesa!) al comissariat de policia d'allà on fou perduda, com va passar fa poc temps. Mes el cas ja es suposa quin fou i la troballa va ésser feta sota altres ulls escrutadors. La llei planava sobre l'espina de la persona que s'ajupí per a recollir la maleta cobdiciada...

La confiança existeix fins al punt en que la deixa existir la que cada individu es concedeix a si mateix, segons el seu propi procedir. Així, en cas de pèrdua, la confiança és absoluta per part de qui res no ha perdut.

Mes la veritable confiança francesa, i parisenca especialment, existeix en el comerç. Pot dir-se que la definició és feta així per cada ciutadà: un comerciant, un home que mereix confiança; un financer, una persona a qui pot confiar-se-li tot.

I l'esperit parisenca, en general, no és pas altra cosa que un esperit de comerciants! Sort, però, que al costat d'aquesta generalitat, hi ha l'excepció—l'art, el geni.

El robatori és quelcom que menysprea el ciutadà de París, i que el Codi el castiga fortament. L'estafa, per contra, l'estafa organitzada comercialment, tal com ho fan els psicòlegs francesos, especialitzats en aquests afers, és el que tolera bonament, amb excuses i tot, lapidant-ho d'una adversitat dels negocis.

Car en el lloc on hi han més estafes, menys o més legals, és a París. Els ciutadans són pròbids fins a la comercialització. En el fons del fons de cada parisenc hi ha un comerciant que es prepara. De vegades, l'esperançament acaba frustant-se, més el fet mateix el porta a fraternitzar, en qüestió de confiança, amb tot comerciant.

A París existeix, a ben dir, una vera fraternitat: la fraternitat de l'esperit comercial, base d'aquesta confiança. Car el que més s'ha desenrotllat a París dels famosos principis de la revolució de memòria perdurable són, per dissort, els drets del ciutadà. Els drets de l'home dormen encara en la lletra.

ANTONI PENA.

París.

L'Home i els Deus

L'Home és l'ésser superior a tota classe de coses que viuen en l'Univers, i és tan gran, perquè, segons diuen les religions, "fou creat per Déu a la seva imatge i semblança, i per a sa glòria". Es a dir, Déu creà a l'Home per a tenir éssers que el rodegessin, l'alabessin i el veneressin. El que no es comprèn, és que Déu la gran divinitat universal, la potència creadora baix tots conceptes, s'accontentés amb crear unes espècies i races tan baixes i denigrants; solament es comprèn que ho fes així pensant que ell també va voler gosar de la glòria, i per a poder disfrutar d'ella, creà éssers inferiors a la seva grandesa. Potser direu: "Es que l'Home té la llibertat de poder ésser bo." Però el més just fora que Déu, al fer la seva obra i deixar-la totalment acabada, hagués deixat una cosa perfecta; almenys els artistes que estimen el seu Art, així ho fan.

Oh, i si tenim en compte els grans avenços que l'Home ha fet en el transcurs del temps, podem afirmar, que l'Home el dia de la seva creació devia ésser un ésser despreciable i sols digne d'avorrició.

Per a poder confirmar aquestes paraules, girrem els ulls cap al segle XIX i estudiem la seva civilització i manera de viure dels homes; després guatem al segle XVIII, i així successivament fins arribar a aquells remotíssims temps de la creació del món, i veurem l'estat en que devien trobar-se d'imperfeció.

Un creador, sigui el que sigui, pot mostrar-se orgullós quan la seva obra és admirada i alabada fins pels mateixos a qui l'obra interessa. Però, quin humà no sentiria tristesa i es recriminaria els seus propis fets si sigués el causant de la misèria i desgràcies de que està cercat l'Home, tenint, com sap que té ell mateix, els mitjans per a evitar-ho?

Fins aquí hem tocat solament la part que es refereix a Déu i la seva obra; ara parlem de la part que es refereix a l'Home i els deus.

L'Home, pensa, i tal vegada el pensar és degut a que molts cops es veu tan sol, tan abandonat, que necessita cercar forces imaginàries que vinguin a la seva ajuda. Així com un hom queda esverat al trobar-se al cim d'un precipici, així l'Home queda atordit i defallit al contemplar la vida.

L'Home, en general, és dèbil; perquè poc

ES FACIL EQUIVOCAR-SE
—Té! Ara no sé si li gafa un atac, o balla el "charleston"!

són els forts davant la lluita que se'n diu "viure"; i sols aquests pocs són els que no tenen necessitat d'un déu: han estat ells mateixos prou forts per a la lluita i han arribat a convertir-se ells mateixos en éssers que podem dir semidéus. Però la major part no poden seguir el camí d'aquests; són dèbils, i a aquests dèbils és precis donar-los un déu, un ésser fictici, imaginari; però que ells creguin que és superior en totes qualitats. Què fóra d'aquests pobres infeliços, que viuen una vida tota plena de privacions i misèries? S'accontentarien en gosar d'una existència tan baixa? Les seves queixes i gemecs, si no tenien ningú per a dirigir-les, moririen ofegats dintre dels seus pits, i al veure's tan abandonats, el seu sofrir seria cent vegades més gran que la mateixa vida. I com s'ha dit, si no hi havia un Déu, se n'hauria de crear un per a donar-los-hi.

No cerquem, doncs, destruir els ídols que els pobles adoren, perquè si no adressin a un déu, adorarien a un futbolista o a un boxador. La única força que pot enderrocar tot això, és la cultura: doncs, donem-los-hi força llibres per a que es facin forts, i veurem com els ídols van caient per si sols, i com cada hom n'aixecarà un dintre son pit, que serà ell mateix, la fe en ell mateix.

Podem afirmar que l'Home és l'ésser més dèbil de tots els creats, més que les mateixes bestioles; però, almenys, ens queda el consol de que ha estat prou fort per a "crear déus per a les seves necessitats".

F. MATEU MONTAGUT.

Per excés d'original deixem de publicar avui el folletí de

Un tros de paper

La nova política

Fa temps que s'està debatent per arribar al desarmament de les nacions que més han ambicionat l'hegemonia mundial, i a qui més turmenta l'afany de guerra per a estendre llurs influències dominadores. Anglaterra suava ha declarat que en la primera assemblea a la Societat de Nacions hi serà representada per mister Cecil i que aquest lluitarà per tal d'arribar a un acord que pugui enrobustir i afirmar una pau duradera.

No hi ha pas que negar la importància d'aquesta assemblea, però solament seran debatudes qüestions que un i altre representant consideraran avantatjoses per a llur nació.

Tothom crida per un desarmament, però s'afanya a proveir-se d'armes destructores en la major quantitat possible. Ningú, però, pensa

L'ENIGMA
—I per què li han posat "descansa en pau" en l'esqueja del papà?
—Perquè s'ha vist lliure de la mamà.

aniquilar aquells artefactes antiumans que sols porten la total ruina al món sencer.

Tots criden que es destrueixin les armes per por d'un envaiament estranger i una derrota fatal. Aniquileu les vostres armes, però... nosaltres anirem proveint. Anglaterra, la mà de ferro, que temps ha subjugava a gran nombre de petits Estats, avui tremola, bo i espantada pel perill de les revoltes i disturbis imminents dels seus colonials, que aspiren aires de llibertat. No sols l'espanta aquesta gent que aspira treure's el jou imposat pels anglesos, sinó que tem la invasió a sobre seu, i ella no vol estar subjecta a una altra potència invasora. Per això ara vol posar límits als armaments, perquè ella és la que es troba més acomodada i tem un greu perill. No per això les altres nacions estan en la situació d'Anglaterra i serà difícil desarmar-se. Cobdicien més que ella perquè no tenen res, i per voler i obtenir, necessiten força. Sense aquesta força, Anglaterra veu amenaçada la seva seguretat i la dominació sobre les altres, però aquestes no s'hi resignaran pas sempre a ésser esclaves.

L'ONCLE MATIES.

3 . 0 0 0

PANELLETS

En apropar-se Tots Sants ja somnien els vaillets amb el tip de panallets que es faran, volent-ho els grans; però per causes estranyes succeeix a lo millor que en lloc de tanta dolçor, hi ha una pluja de castanyes, d'aquelles que fan feredat, barrejades amb bolets, que deixa a cada un, pobrets!, com un ninot encantat. Res, desgràcies de la vida, ço que ens dalim esperant, bufa un mal vent i a l'instant tenim d'engegar a dida la més formosa iHusió, la que ens ajudarà a viure, i en lloc de cantar i riure ens poca fé el ploríco. Oh, la trista experiència, és càrrega ben pesada!, és l'herència malarada de l'arbre aquell de la Ciència que hi havia al Paradís, on no es trobaven bolets, castanyes ni panallets que portessin compromís. Però, tornant al present, em plau fer constar que enguany els panallets, sense engany, aniran a un preu decent. Els pastissers ja ho han dit; com que el sucre s'ha abaixat i l'ametlla a la meitat de preu ha anat tot seguit, del dolç clàssic de Tots Sants podrem amb goig atipar-nos, sense que puguin portar-nos conseqüències alarmants. I en tindrem d'aquells de rosa, rodanxons i perfumats; i de massapà, aplanats, que el sucre no els hi fa nosa; i de café, emmorenits; i d'avellana i pinyó i d'aquells que un cireró rumbegen enorgullits; i de mel i de crocant; de coco, de rovell d'ou... que fins tindrem de "ir: "Prou, ja no puc seguir menjant!" Oh, i és cosa que m'agrada el veure com a Madrid cada anyada té més crit nostra clàssica menjada. Ara passeu pels carrers i veieu a cada pas que us posen arran del nas uns rètols els confiters, molt visibles i elegants, penjats als aparadors, anunciant als compradors els panallets catalans. D'això en dic una victòria de resultat positiu, car fent disrutar als vius omple als pastissers de glòria, i agermana les regions d'una manera molt clara; no fent-se la "gara-gara", sinó donant-se "bobons", puix és cosa ben sabuda que les serps de massapà de Toledo, en arribà,

APROFITANT L'ACTUALITAT

—Aquest duro és fals.
—Oh, ja ho sé! Però com que per a mi és un mort, i avui és el seu dia, mirava si el feia passar.

les apremem de correguda, com el torró d'Alacant, de Concentaina i Xixona, que se'n gasta a Barcelona més que en aquells llocs no en fan. Alegrem-nos tot seguit, i celebrem a pleret el triomf del panallet a la ciutat de Madrid, no perquè pugui fer rica a la classe pastissera, sinó pel que ve al darrera; per ço que el fet significa.

FLOK.

3 . 0 0 0

Lluís Bello

Lluís Bello. Aquestes lletres d'aquest nom, són com una bandera: gràcia i forma, valentia i sentit estètic, evocació d'un passat i fe en ço etern i immutable.

Lluís Bello. L'home que porta aquest nom està entre nosaltres. Amb permís de l'Octavi de Romeu ha corregut tota Espanya, i ha visitat les escoles de tota Espanya, i amb el consentiment de l'ex glossaire, n'ha aconseguit una dolorosa impressió.

El diumenge al matí en el local del "Grupo Baixeres", va explicar, amb paraula pausada, sense enfarfec oratoris, amb el to elevat d'una elegant "causerie", com funcionen les escoles, com viuen els mestres i com aprenen els alumnes.

"He vingut—digué—a una institució particular com escriptor independent, com a guerriller de l'ensenyança; no puc ésser el vostre alumne ni menys el vostre mestre.

En els meus viatges he emprat tots els mitjans de transport, de l'auto a l'ase; els inconvenients que físicament això em podia ocasionar, restaven compensats amb l'agraïment dels mestres i amb les rialles dels menuts.

Una de les coses que troba més difícils és

arribar al "corazón de los secretarios de Ayuntamiento", però promet arribar-hi.

A Fuenlabrada, l'alcalde i el secretari intentaren tancar-lo a la presó.

Diu que amb les seves visites ha aconseguit concretar el caràcter del poble, malgrat llur individualitat característica.

Senyala les diferents modalitats de l'ensenyança en distintes regions.

A León els camperols mantenen llurs escoles per aportació personal.

Els "indianos" asturians són els que envien els diners per les seves.

A Salamanca és un bon cacic qui les fa funcionar.

Però en front d'aquest interès d'un fons egoista si es vol, però interès al fi per la cultura, hi ha el deixament i la poca voluntat d'altres pobles davant del problema de la instrucció.

Mestres mal pagats, pobles nets amb escola bruta, sacrificis estèrils d'una joventut estudiantosa i amb veritable vocació per al difícil art d'ensenyar.

Parlà del legat Pere Vila Codina, quina voluntat té de respectar-se, i digué que no deuen desperdiciar-se els seus milions com ha succeït amb els legats a altres capitals, procedents de la mateixa herència.

L'Angel Samblancat ens ha presentat a en Lluís Bello. A l'estrenyer la seva mà, hem pensat amb les moltes criatures que haurà acarolat, i hem recordat un vell aforisme que diu: "Qui estima als petits, és bona persona".

Lluís Bello, vell periodista, ha tingut per les nostres coses i pels nostres homes benvolença i cordialitat, comprensió i tolerància.

Dé la seva ploma no n'ha sortit ni un reny, ni una recriminació.

Senyor Bello, jo que ja sóc gran, li beso la mà com si fos petit.

MANUEL PARES.

EL PRESENT NUMERO HA ESTAT VISAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Tots Sants i el dia dels morts

Tornen a venir les festes típiques, aquestes festes que els catòlics han inventat per a passar-seria bé i que el poble ha convertit en festes populars i d'alegria. Hem passat ja Tots Sants i la Diada dels Morts. Aviat vindran Nadal, Cap d'Any, Reis, etc.

El poble tornarà a estar de festa. Però els capellans tornaran a omplir-se les butxaques i a fer bossa per a l'estiu.

3 . 0 0 0

LIBERALS!

La clericalla, junt amb altres elements satisfets de la vida, han desplegat per la província de Tarragona, des de son quarter general a Espluga de Francolí, totes les seves activitats per a la caça dels exercicis espirituals, anant a cercar als llanust a la seva llar, com també anticipant-los-hi les "pàfies" si feien quelcom el ranci, perquè no tinguessin excusa de restar indiferents als sermons suggestius del jesuïta P. Vallet, qui donà una conferència insubstanciosa que talment semblava una petita comèdia, per no tenir cap solta ni ésser de cap profit.

La caça no va ésser gens fructífera, malgrat assajar-se tots els mitjans per a fer el ramat més gros. Sortosament, no obstant ésser el poble bastant incult, s'han trobat que no hi havia prou llana per esquilar. Solament han pogut aplegar un ramadet radera d'altre i bastant petits.

El primer escamot va ésser rebut, per a donar lluïment al mateix, per la majoria de comerciants religiosos vers la cana i la balança del... negoci, entrant dintre el poble en manifestació, mastegant un cant místic que talment semblava que es donaven vergonya de la ridiculesa que feien en ple públic i trobant-nos al segle XX.

Els sermons i meditacions no crec que de res els hagin servit, ni els sis dies que van estar tancats al seminari de Tarragona com vulgars delinqüents per meditar i fer penitència dels pecats de la seva vida.

Els comerciants i industrials no han deixat el seu negoci, sabent que comerç és, moltes vegades, sinònim de frau, continuant escanyant als més desvalguts i desgraciats de la fortuna amb les balances, la cana i l'explotació.

La joventut, la "gente bien", continua empaïtant a les damiselles i faltant al sisè manament com abans feien, i el mateix visita lupanars, com va a oir missa, al sermó, a confessar-se i tornant a pecar, no tenint concepte format de la dignitat i la vergonya.

Educats dins l'ambient de la hipocresia i l'ofuscació, no es prenen la més petita molèstia d'investigar els problemes més transcendents de la vida i les commocions més grans que la Humanitat ha registrat als anys de la Història, i fent trontollar, com actualment passa, les llibertats collectives i individuals.

No concebeixen aitals "pollos" el què representa aquesta creuada que està desplegant amb tot delit la clericalla, aprofitant-se de la situació que estem travessant.

Per la llibertat, pel sagrat nom dels nostres màrtirs, per la memòria dels avantpassats, no permetem per segona volta que ocupin el eu sitial inquisitorial els descendents de Torquemada; evitem que ens clavïn les seves urpes brutes encara de sang innocent i pensadora.

DIOGENES.

3 . 0 0 0

El batxillerat

Tots sabem com està ara el batxillerat. Ara és un centre d'ensenyar als alumnes a no estudiar; és tot el contrari del que hauria d'ésser, és a dir, un centre per a ensenyar lleugerament un xic de tot, per a donar una sèrie de coneixements generals.

Però, què serà amb la reforma? Ara, el professor té la missió d'ensenyar a l'alumne, i l'alumne no aprèn res. El principal objecte de la reforma és que el professor sigui, a més a més de professor, tutor de l'alumne. Si actualment, el professor és incapaç per a ensenyar a tanta gent, com li serà possible fer-li de tutor, tasca molt més difícil? Amb les dues missions, el professor té la missió d'ensenyar a l'alumne i l'alumne molt més poc del que ara ensenya. I el batxillerat serà, no solament un centre d'ensenyar a l'alumne a no estudiar, sinó a no voler fer res mai.

Tots Santes i el dia dels morts

La festa dels morts és una festa que sempre ha existit en totes les cultures i religions. És una manera de recordar als difunts i de demostrar el nostre afecte per ells.

En aquest dia, molts homes fan un viatge a l'altre món per visitar els seus estimats. És una tradició que s'ha mantingut al llarg dels segles.

La festa dels morts és una festa que sempre ha existit en totes les cultures i religions. És una manera de recordar als difunts i de demostrar el nostre afecte per ells.

En aquest dia, molts homes fan un viatge a l'altre món per visitar els seus estimats. És una tradició que s'ha mantingut al llarg dels segles.

La festa dels morts és una festa que sempre ha existit en totes les cultures i religions. És una manera de recordar als difunts i de demostrar el nostre afecte per ells.

En aquest dia, molts homes fan un viatge a l'altre món per visitar els seus estimats. És una tradició que s'ha mantingut al llarg dels segles.

La festa dels morts és una festa que sempre ha existit en totes les cultures i religions. És una manera de recordar als difunts i de demostrar el nostre afecte per ells.

En aquest dia, molts homes fan un viatge a l'altre món per visitar els seus estimats. És una tradició que s'ha mantingut al llarg dels segles.

La festa dels morts és una festa que sempre ha existit en totes les cultures i religions. És una manera de recordar als difunts i de demostrar el nostre afecte per ells.

En aquest dia, molts homes fan un viatge a l'altre món per visitar els seus estimats. És una tradició que s'ha mantingut al llarg dels segles.

La festa dels morts és una festa que sempre ha existit en totes les cultures i religions. És una manera de recordar als difunts i de demostrar el nostre afecte per ells.

EL MENU DEL DIA DELS MORTS

—Hi ha cap de mort de bou, musclos de Càn Tunis i per postres ossets del Forn de Sant Jaume

Fa dies que es ve parlant d'una amnistia. Quan es dona? Ens alegraríem que fos aviat. Cal demanar aquesta amnistia. I cal concedir-la, ja que aquest del perdó és el gest més bell i més digne que pot tenir un Govern.

A la presó de Barcelona sofreix, des de fa vint mesos, l'Oscar Pérez Solís. LA CAMPANA DE GRACIA demana la llibertat de l'Oscar Pérez Solís i de tots els demés presos polítics o socials. I demana, en aquesta obra de bondat, la col·laboració de l'Associació de la premsa.

A un jutge i a un advocat, en la presó de no recordem quina població; mentre, feien unes investigacions, els prengueren la cartera i el rellotge. Es va fer un registre i, és clar, no es va trobar res.

ment, ha demanat que s'adoquinés el carrer de Nàpols. Suposem que el benemèrit Ajuntament no es negarà a la demanda del dit regidor.

A Noruega, en les darreres eleccions, han triomfat els humits. Nosaltres també els hauríem votat. La vida no es comprèn sense alegria, sense beguda.

Visca la humilitat interior, produïda pel bon xarel·lo! (Suposem que la Censura no ens, tirarà a l'aigua aquest repic.)

Per primera vegada ha arribat carbó espanyol a Cardiff. El fet és ben significatiu. I els ximplers que segueixin no volent donar importància a la vaga més gran i millor organitzada que s'ha produït a Anglaterra.

Dinamarca demana que sigui suprimit l'exèrcit. Nosaltres demanem que se'n creïn d'altres d'exèrcits: exercits de pagesos que conreïn la terra, de paletes que construïxin cases pels pobres...

L'aristòcrata dama Matilde Villar, ha deixat un milió de pessetes, totes les seves finques i totes les seves joies, per a un hospital. Els aristòcrates d'aquesta mena mereixen tots els nostres respectes i admiració.

"El Diluvio" és l'únic diari que, generosament labora per l'amnistia. És una campanya que cal agrair.

Ens diuen que la portera del Laboratori Mèdic Municipal—secció destinada als gossos recollits al carrer—insulta de mala manera a tots aquells que van a dit Laboratori.

El "Tenorio" triomfa arreu. Actors i actrius, homes i dones, no es cansen de repetir l'escena del sofà.

A Turín s'està celebrant el Congrés de la llana. Hi ha representació de trenta sis Estats.

Abd-el-Krim habita a la illa de la Reunió un esplèndid castell i li endolceixen l'existència vuit o deu esposes legítimes, amb les quals beneeix a Mahoma quan està avorrit.

Al Nord i al Centre de França diuen que neva. Aquí ja fa dies que estem frescos.

En Lluís Bello es troba a la nostra ciutat. Benvingut sia l'apòstol de l'escola.

En la costellada a l'Opisso no hi va haver protestes, crits estridents i altres expansions. Els obrers tenen seny i no els fa mal el vi.

Impremta LA CAMPANA I L'ESQUELLA Carrer del Olm, 8: Ciutat

ACABA DE PUBLICAR-SE El Año en la Mano Almanaque-Enciclopedia de la vida práctica para 1927 PRECIO: En rústica, pesetas 1'50 :-: Encuadernado, pesetas 2